

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3220/21
26.11.2021.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Смирчић, председника већа, Невенке Калуђеровић и Зорице Вељић, чланова већа, у парници из радног односа по тужби тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Бојан Јанковић, адвокат из Београда, ул. Рисанска бр.10, против туженог ”Delhaize Serbia”, ул. ... бр. ..., као правног следбеника “Ц Маркет” а.д. ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Милош Радојевић, адвокат из Београда, ул. Вељка Петровића бр.110, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 900/16 од 26.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 26.11.2021. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 900/16 од 26.02.2020. године, у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 900/16 од 26.02.2020. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду број 6078 од 20.11.2013. године, правног претходника туженог “Ц Маркет” а.д. Београд и обавезан тужени да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба тужиле у делу тужбеног захтева за накнаду неисплаћене зараде у износу од 48.668,30 динара, са законском затезном каматом на износ од 24.334,15 динара, почев од 31.01.2014. године, повучена. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкова парничног поступка у износу од 157.500,00 динара, са законском

затезном каматом од извршности до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је у ставу првом и трећем изреке из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности, нити друге повреде одредаба парничног поступка на које се указује жалбом.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужиља је била у радном односу код туженог на радном месту продавца, на неодређено време, почев од 15.05.2012. године. Тужиљи је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 04.10.2013. године, којим јој је предочено да је направила више пропуста у раду на каси и то дана 23.08.2013. године артикал-хлеб наплатила је два пута, при чему првом потрошачу није дала фискални рачун, па се артикал нашао на рачуну другог потрошача, чим је учинила пропуст неиздавањем доказа о купљеној роби (фискални рачун) и што је дана 16.07.2013. године приликом предаје смене установљен вишак у каси у износу од 400,00 динара, чиме је несавесно и немарно извршавала радне обавезе. Наведено упозорење је тужиљи уручено уредно преко огласне табле, о чему је сачињена службена белешка од 04.11.2013. године, јер се није могло са сигурношћу утврдити да јој је упозорење достављено путем поште. Изјашњавајући се на наведено упозорење, Синдикална организација “Ц Маркет” је дана 17.10.2013. године дала мишљење да запосленој треба изрећи блажу меру упозорења. Након тога, оспореним решењем о отказу уговора о раду од 20.11.2013. године, тужиљи је отказан уговор о раду јер је дана 23.08.2013. године у малопродајном објекту СМК 493 у Београду, артикал-хлеб наплатила два пута, при чему првом потрошачу није идала фискални рачун, па се артикал нашао на фискалном рачуну другог потрошача, чиме је учинила повреду радне обавезе из члана 53 став 1 тачка 65 Колективног уговора послодавца. Према разлозима оспореног решења, регионални менаџер операције је дана 11.09.2013. године поднео пријаву о повреди радне обавезе против тужиље због напред наведеног пропуста, а након што је 27.08.2013. године Одељењу превенције губитака прослеђен електронским путем пошиљка од стране потрошача незадовољног услугом у објекту СМК 493 и радом тужиље, јер му је дана 23.08.2013. године око 19,30 часова наплаћен хлеб који није купио, а на основу видео записа утврђено је да је предметни артикал наплатила тужиља. Изјашњавајући се на напред наведено, тужиља је признала да је направила наведени пропуст, а што произилази из ручно написане изјаве тужиље од 28.08.2013. године. Оценом изведених доказа првостепени суд није прихватио исказе саслушаних сведока да је тужиља и раније правила пропусте у раду, имајући у виду да наведене околности тужени није предочио доказе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је с позивом на правила из члана 179 став 1 тачка 2 Закона о раду и у вези са правилима из члана 52 став 1 тачка 2 Колективног уговора послодавца, оценио да не постоји кривица тужиље

за повреду радне обавезе која јој је стављена на терет оспореним решењем, имајући у виду да тужени до закључења главне расправе применом правила из члана 230 став 3 ЗПП-а, није предочио доказе на околност фотокопије електронске пријаве потрошача којем није издат фискални рачун или је погрешно издат фискални рачун, нити видео снимак који указује да је тужиља артикал-хлеб наплатила два пута, због чега је оценио да је оспорено решење о отказу уговора о раду незаконито и исто поништио.

Доносећи ожалбену пресуду, првостепени суд је правилно применио материјално право када је оценио да је оспорено решење о отказу уговора о раду незаконито, али не у свему из разлога које прихвата и овај суд.

Према правилима из члана 179 став 2 тачка 1 Закона о раду, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе.

Према правилима из члана 52 став 1 тачка 2 Колективног уговора туженог, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене овим уговором или уговором о раду. Члан 53 прописује радне обавезе због којих запосленом може бити отказан уговор о раду и то под тачком 65 - уколико не изда потрошачу-купцу доказ о продатој роби (фискални исечак и друго). Према правилима из члана 54 став 3 Колективног уговора послодавца, у случају постојања олакшавајућих околности, или када повреда радне обавезе није такве природе, запосленом треба да престане радни однос, послодавац може да уместо отказа уговора о раду изрекне запосленом меру удаљење са рада без накнаде зараде у трајању од 1-15 радних дана, новчану казну у висини од 20% основне зараде за месец у којем новчана казна изречена у трајању до 3 месеца, односно да изрекне опомену са најавом отказа уговора о раду у случају да у наредних 6 месеци запослени учини исту повреду радне обавезе, или непоштовање радне дисциплине.

Из садржине напред наведених одредби Колективног уговора послодавца произилази да је њима конституисано дискреционо овлашћење послодавца да запосленом изрекне блажу меру од отказа уговора о раду. При томе, извршена је градација тих мера по њиховој строгости, односно последицама које могу произвести по запосленог. Због тога је, сагласно одредби члана 52 став 1 Колективног уговора послодавца, послодавац дужан да у сваком конкретном случају утврди тежину учињене повреде од стране запосленог, размотри постојање оправданих разлога због којих се уместо једне од блажих мера запосленом мора изрећи отказ уговора о раду као најтежа мера. Ово из разлога што се прописана дискрециона власт послодавца не може вршити као израз његове неограничене самовоље на штету запосленог. У противном, самовољно понашање послодавца које није утемељено у објективној оцени постојања оправданих разлога за отказ уговора о раду, представљало би злоупотребу права која се мора санкционисати поништајем тако изречене мере.

Како у конкретном случају није извршена оцена постојања оправданих разлога због којих послодавац није могао да уместо отказа уговора о раду тужиљи изрекне неку блажу меру, правилно је првостепени суд оценио да је оспорено решење о отказу

уговора о раду незаконито, због чега је ожалбена пресуда потврђена у ставу првом изреке.

Из напред наведених разлога, неосновано се наводима жалбе побија правилност ожалбене пресуде.

Као правилно потврђено је решење о трошковима парничног поступка, јер је донето правилном применом правила из члана 153 и 154 ЗПП-а.

Тужени није успео у поступку по жалби, због чега је одбијен његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Из изложених разлога, применом правила из члана 390 и 165 ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Зорица Смирчић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић